

ЛУЦЯН ШЕМЕНСКИ КРАЛИЦАТА НА БАЛТИКА ПОЛСКА ЛЕГЕНДА

Превод от полски: Първан Стефанов, —

chitanka.info

Някога в глъбините на Балтика се издигал дворецът на кралица Юрата. Стените на този дворец били от чист кехлибар, праговете му от злато, покривът от рибени люспи, а прозорците от диаманти. Веднъж кралицата изпратила своите щуки да поканят най-прочутите богини от приказките да дойдат в двореца за съвет и пиршество. Дошъл насроченият ден и поканените богини пристигнали. В същия миг в залата се появила кралицата, заобиколена от придворната си свита. С учтив поклон тя поздравила гостите и като седнала на кехлибарения трон, рекла:

— Мили ми приятелки! Знаете добре, че моят всевластен баща Праамжимас, господар на небето, земята и морето, остави под моя власт и закрила тези води и всички техни обитатели; сами сте свидетели на моето мъдро и щастливо владичество. Дори и най-мъничкото червейче, дори и най-дребната рибка нямат причина да се оплачат — всички живеят в мир и съгласие, никой не се осмелява да посегне на другото. Но сега по бреговете на моите владения — там, където река Швента се присъединява към моето кралство, — един нечестив рибар, наричан Каститис, един нечестив и простосмъртен човек се осмелява да наруши спокойствието на невинните ми поданици, да ги хваща в мрежа и да ги осъжда на смърт, след като самата аз не смея да уловя за своята трапеза нито една рибка — дори от калкана, който тъй обичам, изяждам само половината, а другата половина пуцам пак обратно в морето. Такава дързост не бива да се остави ненаказана. Ето, чакат ни приготвени лодките, нека тръгнем към бреговете на Швента, защото тъкмо по това време оня хвърля мрежите си. Нека го примамим с нашите песни и танци на морското дъно и там да го удавим в прегръдките си, да засипем очите му с пясък.

Казала кралицата на Балтика това и мигновено потеглили сто кехлибарени лодки, за да извършат жестокото отмъщение.

Плавали, слънцето греело приятно, морето било тихо, а ехото разнасяло по крайбрежието думите на тяхната песен:

О, рибарю млад, горко ти!

Като спрели близо до устието на реката, богините съгледали как рибарят развива мрежата си, приседнал на брега. Улисан в работата, той нищо не забелязвал в началото. Но когато прекрасната песен докоснала слуха му, обърнал поглед към водата и видял стоте кехлибарени лодки, стоте чудесни лодки, а пред всички плавала кралицата с корона на главата, с кехлибарен жезъл в ръката. Все по-примамлив звън се разливал, морските девойки го заобиколили и със своята прелест го примамвали към себе си:

*О, рибарю, млад красавец,
тук ела, във наште лодки.
Свойте грижи ще забравиш
в танци, в песни и разходки.
Божии сан ще ти дариме,
с нас когато заживееш.
А щом бъдеш наш любимец —
и морето ще владееш.*

Слушал рибарят и помамен от коварната съблазън, се канел да скочи в обятията на богините, когато кралицата дала знак на своите приятелки да млъкнат и се обърнала към него, който бил изумен.

— Спри, безразсъдни човече! Твоето престъпление е голямо и заслужава наказание, ала аз ще ти простя при едно условие. Хареса ми твоята хубост, обичай ме и ти и ще бъдеш щастлив. Но ако отхвърлиш любовта на Юрата, тогава ще ти запея такава песничка, че в същия миг ще бъдеш в моя власт, а докосна ли те с жезъла си — ще загинеш.

Момъкът ѝ се заклел във вечна любов.

Кралицата му отговорила:

— Сега вече си мой. Не се приближавай към нас, защото ще загинеш. Но запомни, че аз ще идвам всяка вечер при теб и ще се виждаме на тая скала, която отсега ще носи твоего име и ще се нарича Каститис.

И кралицата веднага изчезнала с цялата си свита.

Година вече минавала, откакто кралицата Юрата излизала всяка вечер на брега и горе на скалата се виждала със своя любим. Но като научил за тия срещи, всемогъщият Перун страшно се разгневил, загдето богиня се е влюбила в простосмъртен. И когато веднъж кралицата се върнала в своя дворец, той хвърлил от небето гръмотевица, която разсякла морските вълни, паднала върху дома на кралицата, убила я, а кехлибарения дворец раздробила на късчета. После Праамжимас приковал рибаря на морското дъно под скалата и сложил пред него трупа на любимата му, за да го гледа вечно и да бъде принуден вечно да оплаква нещастията си. Затова сега, когато морският вятър надигне вълните, се чува далечно стенание — стене бедният рибар, а водата изхвърля кехлибарени късчета — късчета от двореца на балтийската кралица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.